Het kind en de Meester

Valentina Rodini

MET ILLUSTRATIES VAN

Angelo Ruta

parade

Woord vooraf

Alles begon in de Kleine Wereld, een plek waar betovering en verwondering hand in hand gaan. Op een dag droomde een Kind, zoals zovelen vóór hem: hij wilde groot worden. Maar hoe? Dat wist hij niet. Dus besloot hij raad te vragen aan iemand die deze weg al had afgelegd.
In die wereld vol geheimen en magie konden de oude avonturiers altijd terugkeren – zij die de weg nog kenden. Niet iedereen herinnert zich waar hij begonnen is. Sommigen vergeten dat. Het Kind zocht naar de juiste persoon, maar dat bleek geen eenvoudige taak. Tot hij, aan de rand van een tuin, een oude man op een steen zag zitten. Zijn pijp bungelde losjes tussen zijn lippen. Gefascineerd staarde hij naar de sierlijke rookkrullen en de bedachtzame manier waarop de oude man zijn pijp stopte. De rust die de oude man

uitstraalde, trok het Kind naar hem toe. En zodra hij dichtbij genoeg was, stroomden de woorden als een rivier uit zijn mond.

'Ik wil groot worden!' riep het Kind zonder zich eerst voor te stellen.
De oude man draaide zich langzaam om, nam een trek van zijn pijp en glimlachte. 'Dat is geen gemakkelijke reis, kleintje,' zei hij zacht.
Maar het Kind keek hem recht aan met een blik die weigerde 'nee' te accepteren. Hij stond fier rechtop, zijn rug recht, zijn ogen vol dromen.
De oude avonturier zweeg, alsof hij het Kind beoordeelde. Waarom hij groot wilde worden, deed er niet toe; dromen hoeven niet uitgelegd te worden. Je moet ze omarmen, koesteren en volgen tot het einde.
'Ik kan je de eerste stappen van het pad laten zien en een stukje met je meelopen…'
'Ja!' riep het Kind enthousiast, gedreven door het vertrouwen in anderen dat zo kenmerkend is voor kinderen.
De oude man nam nog een trek van zijn pijp.
Hij zag iets in het Kind: enthousiasme, vastberadenheid, een diep verlangen om te groeien.
«Tijd voor een nieuw avontuur», dacht hij. Hij stond op, rekte zich uit en knikte lichtjes.

Zo begon hun reis naar de Grote Wereld.
En zo werd de oude man
de Meester van het Kind.

Hoofdstuk 1

De Meester bracht het Kind op de grens van de Grote Wereld, een plek waar mysterie en verwondering nog leefden, maar waar de echte wereld steeds sterker doordrong. Het Kind bleef even staan en keek uit over die wereld, die nog volledig voor hem openlag.
'Wat is het moeilijkste aan opgroeien?' vroeg het Kind.
'Nooit vergeten wie je werkelijk bent,' zei de Meester.
Het Kind trok een bedenkelijk gezicht en fronste diep.
'Kan het dan gebeuren dat je iemand anders wordt?'
'Door jezelf uit het oog te verliezen,' zei de Meester.
Het Kind leunde naar voren om beter te kunnen kijken. Hij zag een dicht bos met machtige bomen, afgewisseld met open plekken waar het licht vrij spel had en het gras smaragdgroen schitterde. Beekjes slingerden als zilveren linten door het bos en vormden

hier en daar kleine vijvers, waarop kleurrijke waterbloemen dreven.
Iets verderop zag het Kind een heuvel, bezaaid met enorme rotsblokken. Het leek alsof de aarde hier ooit had bewogen, en de stenen als stille getuigen waren achtergebleven. En daarachter, bijna aan het einde van het bos, rezen hoge bergen op. Eén berg torende boven de rest uit als een wachter over dat adembenemende landschap. Achter die berg was alleen de eindeloze horizon.
Het uitzicht was indrukwekkend, maar riep ook een lichte angst op. Stap voor stap daalden ze af, tot ze bij de poort van de Grote Wereld stonden. Te midden van de oprijzende bomen leek het Kind klein. In de zachte aarde stond een houten bordje met de tekst: 'De Grote Wereld', maar het was nog niet duidelijk hoe je daar precies binnenkwam.
'Ik wil groot worden, maar ik weet niet welke weg ik moet kiezen,' fluisterde het Kind twijfelend.
'Je kunt elke weg kiezen die je wilt,' antwoordde de Meester.
'Maar wat als ik de verkeerde weg insla?' ging het Kind verder.

'Zolang je trouw blijft aan jezelf, bestaat er geen verkeerde weg,' glimlachte de Meester.
'Maar ik ben bang om te verdwalen.'
'Dat is niet erg.'
Maar het Kind voelde nog steeds twijfel. De Meester stapte dichterbij en legde zacht een hand op zijn hoofd. 'Luister,' zei hij. 'Als je geen angst zou voelen, zou dat betekenen dat groot worden je niets kan schelen. Zonder angst zou je alles oppervlakkig aanpakken. En wat heeft de reis dan voor waarde?'
'Maar hoe weet ik dan of ik op de juiste weg ben?' vroeg het Kind vol twijfels.
De Meester deed een stap opzij. Hij wees naar een kruik die verscholen lag aan de rand van het bos. 'Kijk daar,' zei hij. 'Zie je die fonkelende steentjes in de kruik? Loop ernaartoe en kies er een paar uit.

Maar wees voorzichtig, want elk steentje bevat een belangrijk levensprincipe. Als je aan je reis begint, moet je goed voorbereid zijn. Kies de principes die bij jou passen, en houd ze altijd bij je. Ze zullen je de weg wijzen, hoe moeilijk die ook wordt.'

'Wat betekent een principe eigenlijk?' vroeg het Kind terwijl hij gefascineerd naar de steentjes keek. Hij kon zijn ogen niet afhouden van hun kleuren en glans, maar wist nog niet welke hij moest kiezen of waarom ze nuttig waren.

'Elk principe is een vertrekpunt en helpt je herinneren wie je bent en waar je naartoe gaat. Soms vergeten volwassenen wie ze zijn en raken verdwaald op hun pad. Daarom is het belangrijk dat jij je eigen principes kiest, ze helder voor ogen houdt, en ze altijd bij je draagt. Als je je verloren voelt, kun je ze tevoorschijn halen. Ze zullen je de weg wijzen.'

'Ik snap het! Ze werken als een kompas!' riep het Kind blij, opgelucht dat hij iets had om op te vertrouwen.

'Ja precies. Maar let goed op. Tijdens je reis kun je vallen of struikelen; en soms verlies je een steentje zonder het te merken.'

Het Kind keek geschrokken. 'Wat moet ik doen als ik er een verlies?'

'Dan stop je en raap je het op,' antwoordde de Meester.

'Maar als ik het niet meteen doorheb dat ik er een kwijt ben?'

De Meester werd ernstig en keek het Kind met een doordringende blik aan: 'Dat is inderdaad een groot risico. Je kunt onderweg je principes verliezen en zelfs vergeten dat je ze ooit had. Maar onthoud: je kunt ze altijd weer vinden. Soms moet je even stoppen, een stukje teruggaan op het pad en het verloren steentje weer oppakken. Dat voelt misschien eng, maar het is vaak de beste manier om verder te komen. En weet je, soms kom je een reisgenoot tegen. Iemand die je een hand toesteekt en je precies dat steentje teruggeeft dat je niet eens had gemerkt kwijt te zijn. Misschien geeft hij je zelfs een nieuw steentje. Daarom is het belangrijk om altijd je oren en ogen open te houden: je weet nooit wie je pad kruist en je helpt.'

'Ik denk dat ik het snap,' zei het Kind, terwijl zijn ogen weer naar de glinsterende steentjes in de kruik afdwaalden.
De steentjes waren er in allerlei vormen en maten. Maar geen van hen had een handleiding of uitleg over hun betekenis. Het Kind fronste en zuchtte.
'Ik moet de principes kiezen die me helpen herinneren aan wie ik ben en wie ik wil zijn,' mompelde hij, 'maar hoe weet ik welke dat zijn?'
'Kijk diep in jezelf. Wat echt van jou is, zal je herkennen en naar je toekomen. Vertrouw op de wereld om je heen, maar ook op je eigen gevoel. Zelfs deze steentjes hebben hun eigen ziel. Als je goed luistert, vertellen ze je wat ze te bieden hebben.'
Het Kind haalde diep adem. Dit was de beste uitleg die hij kon krijgen. Dus liet hij het los en deed wat hem was opgedragen: hij luisterde. Toen zag hij het: een steentje dat hem leek te roepen. Het fonkelde helder en straalde kracht uit, als een klein gevangen zonnestraaltje. Hij pakte het steentje op en terwijl hij het tussen zijn vingers ronddraaide, zag hij een inscriptie erop staan:

Nu begreep hij wat het was. Het leek hem handig voor donkere momenten en dus deed hij het in zijn rugzak.

Het tweede steentje diende zich als vanzelf aan. Het was iets kleiner dan het eerste en straalde een warme, roze gloed uit, alsof het gevuld was met liefde. Het gaf hem een gevoel van rust, en erop stond:

«Ook het hart wil zijn deel», dacht het Kind en raapte het op.

Het derde steentje kostte hem wat meer tijd om te kiezen. Hij groef met zijn hand door de kruik en schoof verschillende steentjes opzij, alsof hij de juiste wilde vinden die echt bij hem paste. Zo ontdekte hij het derde, een scherpe steen met een intense gele kleur:

Wees volhardend

Hij wist niet precies wat het betekende, maar het voelde goed, dus pakte hij het op.

Een beetje lager in de kruik, bijna verborgen, zag hij een blauw steentje glinsteren. Nee, het was niet alleen blauw; binnenin bevatte het talloze schakeringen, van een diepe en intense kleur tot een lichte en transparante tint aan de zijkanten. Hij keek er een tijdje naar, verloren in de vele schakeringen van blauw:

Wees trouw

Langzaam reikte hij ernaar om het op te pakken. Hij kende het steentje nog niet, maar voelde al dat het een bijzondere waarde had.

De Meester had niet gezegd hoeveel steentjes hij moest kiezen, maar het voelde alsof er nog iets ontbrak. Toen zag hij een steen met een vorm die leek op de zon, in een felle rode kleur:

Wees moedig

Dit was het ontbrekende stukje, het laatste principe dat hij zou volgen. 'Wees moedig,' las hij opnieuw. Dat klonk goed. Hij stopte het steentje in zijn rugzak.

Tevreden met zijn verzameling stopte hij de steentjes zorgvuldig weg, strikte zijn schoenveters stevig vast, sloot zijn rugzak en maakte zich klaar om te vertrekken.

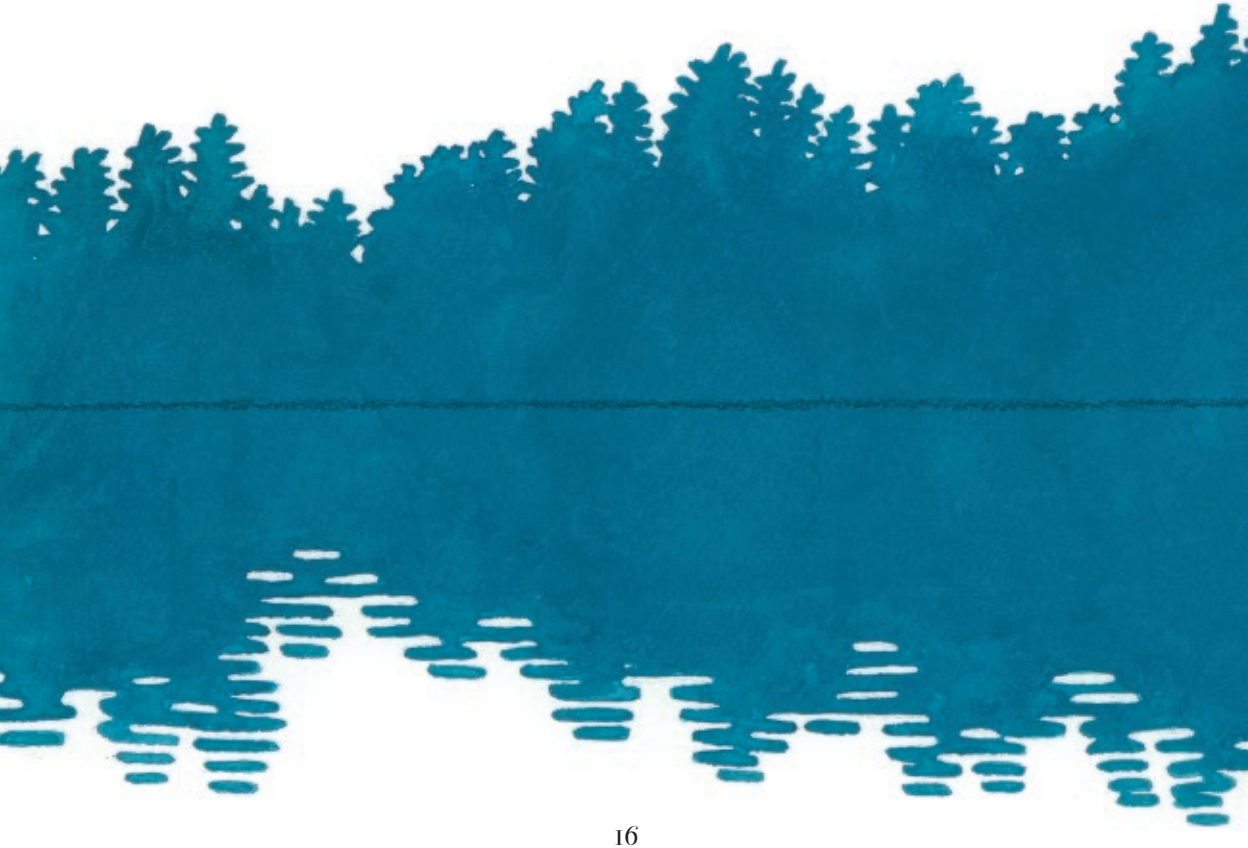
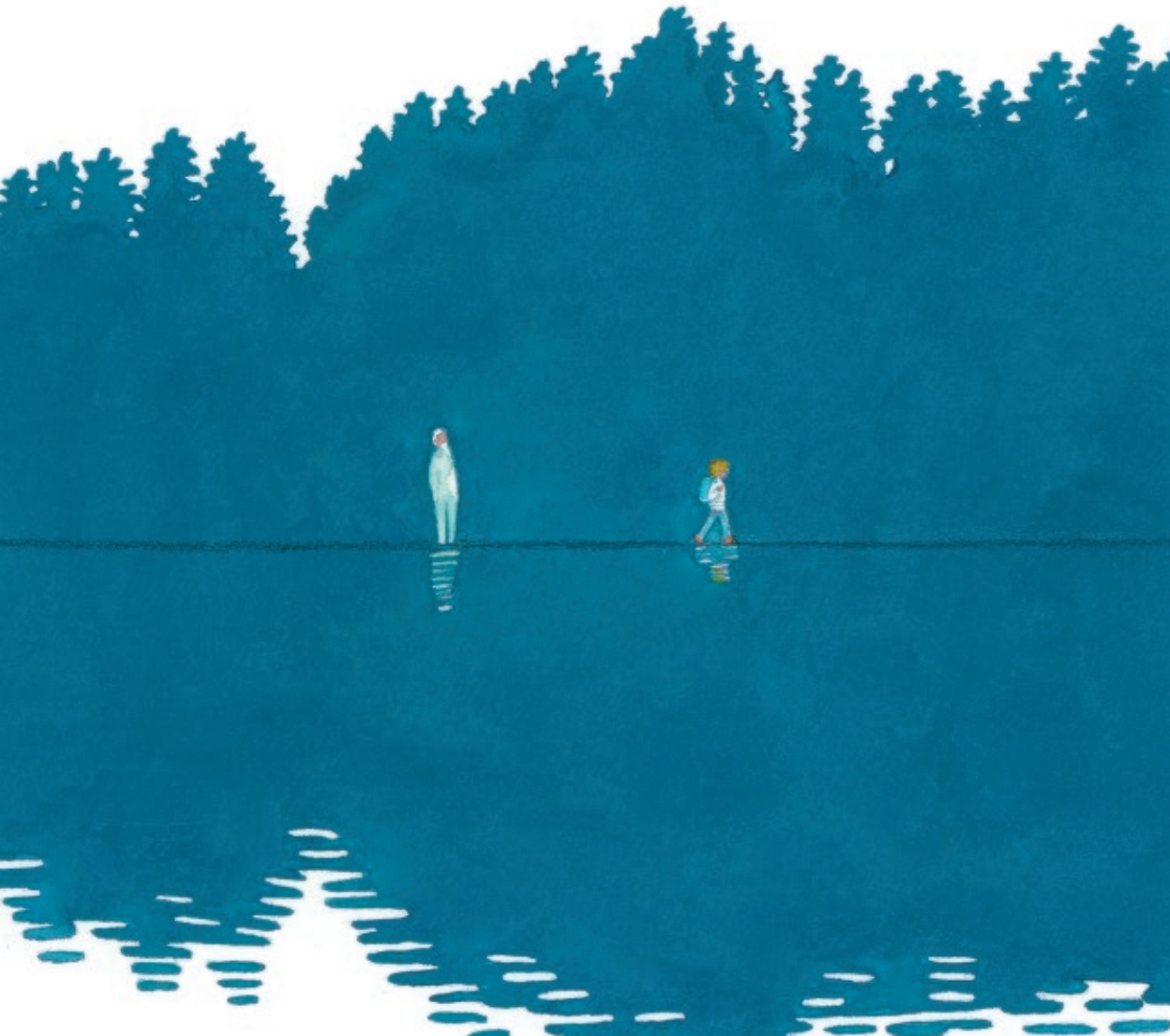
Er kwam nog één vraag in hem op.
'Meester, kom jij mee?'
'Ik zal altijd dichtbij zijn, ook al zie je me niet altijd.'
Het Kind knikte. Met zijn hart vol verwachting en fonkelende ogen van avontuur zette hij zijn eerste stappen het bos in, op weg naar de Grote Wereld.